प्रकाशितं भविष्यद्वाक्यं

I यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः स्वदासानां निकटं
शीघ्रमुपस्थास्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुख्रीष्टे
समर्पितवान् तत् स स्वीयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योहनं ज्ञापितवान्।
II स चेश्वरस्य वाक्ये ख्रीष्टस्य साक्ष्ये च यद्यद् दृष्टवान्
तस्य प्रमाणं दत्तवान्।
III एतस्य भविष्यद्वक्तृग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च
तन्मध्ये लिखिताज्ञाग्राहिणश्च धन्या यतः स कालः
सन्निकटः।
IV योहन् आशियादेशस्थाः सप्त समितीः प्रति पत्रं लिखति।
यो वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च ये च सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य
सम्मुखे तिष्ठन्ति
V यश्च यीशुख्रीष्टो विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये
प्रथमजातो भूमण्डलस्थराजानाम् अधिपतिश्च भवति, एतेभ्यो
ऽनुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्त्ततां।
VI यो ऽस्मासु प्रीतवान् स्वरुधिरेणास्मान् स्वपापेभ्यः
प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान्
राजवर्गे नियुक्तवांश्च तस्मिन् महिमा पराक्रमश्चानन्तकालं
यावद् वर्त्ततां। आमेन्।
VII पश्यत स मेघैरागच्छति तेनैकैकस्य चक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये
च तं विद्धवन्तस्ते ऽपि तं विलोकिष्यन्ते तस्य कृते पृथिवीस्थाः
सर्व्वे वंशा विलपिष्यन्ति। सत्यम् आमेन्।
VIII वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च यः सर्व्वशक्तिमान् प्रभुः
परमेश्वरः स गदति, अहमेव कः क्षश्चार्थत आदिरन्तश्च।

IX युष्माकं भ्राता यीशुख्रीष्टस्य क्लेशराज्यतितिक्षाणां
सहभागी चाहं योहन् ईश्वरस्य वाक्यहेतो र्यीशुख्रीष्टस्य
साक्ष्यहेतोश्च पात्मनामक उपद्वीप आसं।
X तत्र प्रभो र्दिने आत्मनाविष्टो ऽहं स्वपश्चात् तूरीध्वनिवत्
महारवम् अश्रौषं,
XI तेनोक्तम्, अहं कः क्षश्चार्थत आदिरन्तश्च। त्वं यद्
द्रक्षयसि तद् ग्रन्थे लिखित्वाशियादेशस्थानां सप्त समितीनां
समीपम् इफिषं स्मुर्णां थुयातीरां सार्द्दिं फिलादिल्फियां
लायदीकेयाञ्च प्रेषय।
XII ततो मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तद्दर्शनार्थं
मुखं परावर्त्तितं तत् परावर्त्य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः।
XIII तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छदपरिहितः
सुवर्णशृङ्खलेन वेष्टितवक्षश्च मनुष्यपुत्राकृतिरेको
जनस्तिष्ठति,
XIV तस्य शिरः केशश्च श्वेतमेषलोमानीव हिमवत् श्रेतौ
लोचने वह्निशिखासमे
XV चरणौ वह्निकुण्डेतापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च बहुतोयानां
रवतुल्यः।
XVI तस्य दक्षिणहस्ते सप्त तारा विद्यन्ते वक्त्राच्च
तीक्ष्णो द्विधारः खङ्गो निर्गच्छति मुखमण्डलञ्च स्वतेजसा
देदीप्यमानस्य सूर्य्यस्य सदृशं।
XVII तं दृष्ट्वाहं मृतकल्पस्तच्चरणे पतितस्ततः स्वदक्षिणकरं
मयि निधाय तेनोक्तम् मा भैषीः; अहम् आदिरन्तश्च।
XVIII अहम् अमरस्तथापि मृतवान् किन्तु पश्याहम्
अनन्तकालं यावत् जीवामि। आमेन्। मृत्योः परलोकस्य च
कुञ्जिका मम हस्तगताः।
XIX अतो यद् भवति यच्चेतः परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत्
सर्व्वं लिख्यतां।

XX मम दक्षिणहस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये च स्वर्णमयाः
सप्त दीपवृक्षास्त्वया दृष्टास्तत्तात्पर्य्यमिदं ताः सप्त ताराः सप्त
समितीनां दूताः सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः
सन्ति।

II

I इफिषस्थसमिते र्दूतं प्रति त्वम् इदं लिख; यो दक्षिणकरेण
सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने
करोति च तेनेदम् उच्यते।
II तव क्रियाः श्रमः सहिष्णुता च मम गोचराः, त्वं दुष्टान्
सोढुं न शक्नोषि ये च प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति
त्वं तान् परीक्षय मृषाभाषिणो विज्ञातवान्,
III अपरं त्वं तितिक्षां विदधासि मम नामार्थं बहु सोढवानसि
तथापि न पर्य्यक्लाम्यस्तदपि जानामि।
IV किञ्च तव विरुद्धं मयैतत् वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम
त्वया व्यहीयत।
V अतः कुतः पतितो ऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्त्य
पूर्व्वीयक्रियाः कुरु न चेत् त्वया मनसि न परिवर्त्तिते ऽहं तूर्णम्
आगत्य तव दीपवृक्षं स्वस्थानाद् अपसारयिष्यामि।
VI तथापि तवेष गुणो विद्यते यत् नीकलायतीयलोकानां याः
क्रिया अहम् ऋतीये तास्त्वमपि ऋतीयमे।
VII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम्
आत्मनः कथां शृणोतु। यो जनो जयति तस्मा अहम्
ईश्वरस्यारामस्थजीवनतरोः फलं भोक्तुं दास्यामि।
VIII अपरं स्मुर्णास्थसमिते र्दूतं प्रतीदं लिख; य आदिरन्तश्च
यो मृतवान् पुनर्जीवितवांश्च तेनेदम् उच्यते,
IX तव क्रियाः क्लेशो दैन्यञ्च मम गोचराः किन्तु त्वं
धनवानसि ये च यिहूदीया न सन्तः शयतानस्य समाजाः सन्ति
तथापि स्वान् यिहूदीयान् वदन्ति तेषां निन्दामप्यहं जानामि।

X त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा भैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्स्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्त्तिष्यते च। त्वं मृत्युपर्य्यन्तं विश्वास्यो भव तेनाहं जीवनकिरीटं तुभ्यं दास्यामि।

XI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जयति स द्वितीयमृत्युना न हिंसिष्यते।

XII अपरं पर्गामस्थसमिते र्दूतं प्रतीदं लिख, यस्तीक्ष्णं द्विधारं खड्गं धारयति स एव भाषते।

XIII तव क्रिया मम गोचराः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि जानामि। त्वं मम नाम धारयसि मद्भक्तेरस्वीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वास्यसाक्षिण आन्तिपाः समये ऽपि न कृतः। स तु युष्मन्मध्ये ऽघानि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति।

XIV तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादादनाय परदारगमनाय चेस्रायेलः सन्तानानां सम्मुख उन्माथं स्थापयितुं बालाक् येनाशिक्षयत तस्य बिलियमः शिक्षावलम्बिनस्तव केचित् जनास्तत्र सन्ति।

XV तथा नीकलायतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तव केचित् जना अपि सन्ति तदेवाहम् ऋतीये।

XVI अतो हेतोस्त्वं मनः परिवर्त्तय न चेदहं त्वरया तव समीपमुपस्थाय मद्वक्तस्थखड्गेन तैः सह योत्स्यामि।

XVII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जनो जयति तस्मा अहं गुप्तमान्नां भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरे नूतनं नाम लिखितं तच्च ग्रहीतारं विना नान्येन केनाप्यवगम्यते।

XVIII अपरं थुयातीरास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिख। यस्य लोचने
वह्निशिखासदृशे चरणौ च सुपित्तलसङ्काशौ स ईश्वरपुत्रो
भाषते,
XIX तव क्रियाः प्रेम विश्वासः परिचर्य्या सहिष्णुता च
मम गोचराः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि
जानामि।
XX तथापि तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या
ईषेबल्नामिका योषित् स्वां भविष्यद्वादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय
देवप्रसादाशनाय च मम दासान् शिक्षयति भ्रामयति च सा
त्वया न निवार्य्यते।
XXI अहं मनःपरिवर्त्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा
स्वीयवेश्याक्रियातो मनःपरिवर्त्तयितुं नाभिलषति।
XXII पश्याहं तां शय्यायां निक्षेप्स्यामि, ये तया सार्द्धं
व्यभिचारं कुर्व्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो मनांसि न परावर्त्तयन्ति
तर्हि तानपि महाक्लेशे निक्षेप्स्यामि
XXIII तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना हनिष्यामि। तेनाहम्
अन्तःकरणानां मनसाञ्चानुसन्धानकारी युष्माकमेकैकस्मै च
स्वक्रियाणां फलं मया दातव्यमिति सर्व्वाः समितयो ज्ञास्यन्ति।
XXIV अपरम् अवशिष्टान् थुयातीरस्थलोकान् अर्थतो
यावन्तस्तां शिक्षां न धारयन्ति ये च कैश्चित् शयतानस्य
गम्भीरार्था उच्यन्ते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं वदामि युष्मासु
कमप्यपरं भारं नारोपयिष्यामि;
XXV किन्तु यद् युष्माकं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत।
XXVI यो जनो जयति शेषपर्य्यन्तं मम क्रियाः पालयति च
तस्मा अहम् अन्यजातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि;
XXVII पितृतो मया यद्वत् कर्तृत्वं लब्धं तद्वत् सो ऽपि
लौहदण्डेन तान् चारयिष्यति तेन मृद्भाजनानीव ते चूर्णा
भविष्यन्ति।
XXVIII अपरम् अहं तस्मै प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि।

XXIX यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

III

I अपरं सार्द्दिस्थसमिते र्दूतं प्रतीदं लिख, यो जन ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स एव भाषते, तव क्रिया मम गोचराः, त्वं जीवदाख्यो ऽसि तथापि मृतो ऽसि तदपि जानामि।

II प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यद्यत् मृतकल्पं तदपि सबलीकुरु यत ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्म्माणि न सिद्धानीति प्रमाणं मया प्राप्तं।

III अतः कीदृशीं शिक्षां लब्धवान् श्रुतवाश्चासि तत् स्मरन् तां पालय स्वमनः परिवर्त्तय च। चेत् प्रबुद्धो न भवेस्तर्ह्यहं स्तेन इव तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् दण्डे उपस्थास्यामि तन्न ज्ञास्यसि।

IV तथापि यैः स्ववासांसि न कलङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकाः सार्द्दिनगरे ऽपि तव विद्यन्ते ते शुभ्रपरिच्छदै र्मम सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः।

V यो जनो जयति स शुभ्रपरिच्छदं परिधापयिष्यन्ते, अहञ्च जीवनग्रन्थात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मत्पितुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षाच्च तस्य नाम स्वीकरिष्यामि।

VI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

VII अपरञ्च फिलादिल्फियास्थसमिते र्दूतं प्रतीदं लिख, यः पवित्रः सत्यमयश्चास्ति दायूदः कुञ्जिकां धारयति च येन मोचिते ऽपरः को ऽपि न रुणद्धि रुद्धे चापरः को ऽपि न मोचयति स एव भाषते।

VIII तव क्रिया मम गोचराः पश्य तव समीपे ऽहं मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोद्धुं न शक्यते यतस्तवाल्पं बलमास्ते

तथापि त्वं मम वाक्यं पालितवान् मम नाम्नो ऽस्वीकारं न कृतवांश्च।

IX पश्य यिहूदीया न सन्तो ये मृषावादिनः स्वान् यिहूदीयान्
वदन्ति तेषां शयतानसमाजीयानां कांश्चिद् अहम् आनेष्यामि
पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव चरणयोः प्रणंस्यन्ति त्वञ्च मम
प्रियो ऽसीति ज्ञास्यन्ति।

X त्वं मम सहिष्णुतासूचकं वाक्यं रक्षितवानसि
तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं जगद्
येनागामिपरीक्षादिनेनाक्रमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां
रक्षिष्यामि।

XI पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को
ऽपि तव किरीटं नापहरतु।

XII यो जनो जयति तमहं मदीयेश्वरस्य मन्दिरे स्तम्भं
कृत्वा स्थापयिस्यामि स पुन र्न निर्गमिष्यति। अपरञ्च तस्मिन्
मदीयेश्वरस्य नाम मदीयेश्वरस्य पुर्य्या अपि नाम अर्थतो
या नवीना यिरूशानम् पुरी स्वर्गात् मदीयेश्वरस्य समीपाद्
अवरोक्षयति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेखिष्यामि।

XIII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः
कथां शृणोतु।

XIV अपरञ्च लायदिकेयास्थसमिते र्दूतं प्रतीदं लिख,
य आमेन् अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य
सृष्टेरादिश्चास्ति स एव भाषते।

XV तव क्रिया मम गोचराः त्वं शीतो नासि तप्तो ऽपि नासीति
जानामि।

XVI तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न भूत्वा तप्तो
ऽपि न भूत्वा त्वमेवम्भूतः कदूष्णो ऽसि तत्कारणाद् अहं स्वमुखात्
त्वाम् उद्वमिष्यामि।

XVII अहं धनी समृद्धश्चास्मि मम कस्याप्यभावो न भवतीति
त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुःखार्त्तो दुर्गतो दरिद्रो ऽन्धो
नग्नश्चासि तत् त्वया नावगम्यते।

XVIII त्वं यद् धनी भवेस्तदर्थं मत्तो वह्नौ तापितं सुवर्णं
क्रीणीहि नग्नत्वात् तव लज्जा यन्न प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय
मत्तः शुभ्रवासांसि क्रीणीहि यच्च तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत्
तदर्थं चक्षुर्लेपनायाञ्जनं मत्तः क्रीणीहीति मम मन्त्रणा।

XIX येष्वहं प्रीये तान् सर्व्वान् भर्त्सयामि शास्मि च, अतस्त्वम्
उद्यमं विधाय मनः परिवर्त्तय।

XX पश्याहं द्वारि तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कश्चित् मम रवं
श्रुत्वा द्वारं मोचयति तर्ह्यहं तस्य सन्निधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं
भोक्षये सो ऽपि मया सार्द्धं भोक्षयते।

XXI अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा च सह तस्य सिंहासन
उपविष्टश्चास्मि, तथा यो जनो जयति तमहं मया सार्द्धं
मत्सिंहासन उपवेशयिष्यामि।

XXII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानम् आत्मनः
कथां शृणोतु।

IV

I ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गे मुक्तं द्वारम् एकं दृष्टं
मया सहभाषमाणस्य च यस्य तूरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्व्वं श्रुतः स
माम् अवोचत् स्थानमेतद् आरोहय, इतः परं येन येन भवितव्यं
तदहं त्वां दर्शयिष्ये।

II तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो भूत्वा ऽपश्यं स्वर्गे
सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिंहासने एको जन उपविष्टो ऽस्ति।

III सिंहासने उपविष्टस्य तस्य जनस्य रूपं
सूर्य्यकान्तमणेः प्रवालस्य च तुल्यं तत् सिंहासनञ्च
मरकतमणिवद्रूपविशिष्टेन मेघधनुषा वेष्टितं।

IV तस्य सिंहासने चतुर्दिक्षु चतुर्विंशतिसिंहासनानि तिष्ठन्ति
तेषु सिंहासनेषु चतुर्विंशति प्राचीनलोका उपविष्टास्ते
शुभ्रवासःपरिहितास्तेषां शिरांसि च सुवर्णकिरीटै र्भूषितानि।
V तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तडितो रवाः स्तनितानि च
निर्गच्छन्ति सिंहासनस्यान्तिके च सप्त दीपा ज्वलन्ति त
ईश्वरस्य सप्तात्मानः।
VI अपरं सिंहासनस्यान्तिके स्फटिकतुल्यः काचमयो जलाशयो
विद्यते, अपरम् अग्रतः पश्चाच्च बहुचक्षुष्मन्तश्चत्वारः
प्राणिनः सिंहसनस्य मध्ये चतुर्दिक्षु च विद्यन्ते।
VII तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी
गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवद्वदनविशिष्टश्चतुर्थश्च
प्राणी उड्डीयमानकुररोपमः।
VIII तेषां चतुर्णाम् एकैकस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते
च सर्व्वाङ्गेष्वभ्यन्तरे च बहुचक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिशं न
विश्राम्य गदन्ति पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्व्वशक्तिमान्
वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च प्रभुः परमेश्वरः।
IX इत्थं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तजीविनः सिंहासनोपविष्टस्य
जनस्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे च प्रकीर्त्तिते
X ते चतुर्विंशतिप्राचीना अपि तस्य
सिंहासनोपविष्टस्यान्तिके प्रणिनत्य तम् अनन्तजीविनं
प्रणमन्ति स्वीयकिरीटांश्च सिंहासनस्यान्तिके निक्षिप्य वदन्ति,
XI हे प्रभो ईश्वरास्माकं प्रभावं गौरवं बलं। त्वमेवार्हसि
सम्प्राप्तुं यत् सर्व्वं ससृजे त्वया। तवाभिलाषतश्चैव सर्व्वं
सम्भूय निर्म्ममे॥

V

I अनन्तरं तस्य सिहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणस्ते ऽन्त
र्बहिश्च लिखितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्कितं।

II तत्पश्चाद् एको बलवान् दूतो दृष्टः स उच्चैः स्वरेण
वाचमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तम्मुद्रा
मोचयितुञ्चार्हति?
III किन्तु स्वर्गमर्त्त्यपातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च
कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत्।
IV अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चार्हति
तादृशजनस्याभावाद् अहं बहु रोदितवान्।
V किन्तु तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मामवदत् मा रोदीः पश्य
यो यिहूदावंशीयः सिंहो दायूदो मूलस्वरूपश्चास्ति स पत्रस्य
तस्य सप्तमुद्राणाञ्च मोचनाय प्रमूतवान्।
VI अपरं सिंहासनस्य चतुर्णां प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य च मध्य
एको मेषशावको मया दृष्टः स छेदित इव तस्य सप्तशृङ्गाणि
सप्तलोचनानि च सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य
सप्तात्मानः।
VII स उपागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणकरात् तत्
पत्रं गृहीतवान्।
VIII पत्रे गृहीते चत्वारः प्राणिनश्चतुर्विंशतिप्राचीनाश्च
तस्य मेषशावकस्यान्तिके प्रणिपतन्ति तेषाम् एकैकस्य करयो
र्वीणां सुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्णं स्वर्णमयपात्रञ्च तिष्ठति तानि
पवित्रलोकानां प्रार्थनास्वरूपाणि।
IX अपरं ते नूतनमेकं गीतमगायन्, यथा, ग्रहीतुं पत्रिकां
तस्य मुद्रा मोचयितुं तथा। त्वमेवार्हसि यस्मात् त्वं बलिवत्
छेदनं गतः। सर्व्वाभ्यो जातिभाषाभ्यः सर्व्वस्माद् वंशदेशतः।
ईश्वरस्य कृते ऽस्मान् त्वं स्वीयरक्तेन क्रीतवान्।
X अस्मदीश्वरपक्षे ऽस्मान् नृपतीन् याजकानपि। कृतवांस्तेन
राजत्वं करिष्यामो महीतले॥
XI अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणिचतुष्टयस्य
प्राचीनवर्गस्य च परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संख्या
अयुतायुतानि सहस्रसहस्त्राणि च।

XII तैरुच्चैरिदम् उक्तं, पराक्रमं धनं ज्ञानं शक्तिं गौरवमादरं।
प्रशंसाञ्चार्हति प्राप्तुं छेदितो मेषशावकः॥
XIII अपरं स्वर्गमर्त्त्यपातालसागरेषु यानि विद्यन्ते तेषां
सर्व्वेषां सृष्टवस्तूनां वागियं मया श्रुता, प्रशंसां गौरवं शौर्य्यम्
आधिपत्यं सनातनं। सिंहसनोपविष्टश्च मेषवत्सश्च गच्छतां।
XIV अपरं ते चत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु,
ततश्चतुर्विंशतिप्राचीना अपि प्रणिपत्य तम्
अनन्तकालजीविनं प्राणमन्।

VI

I अनन्तरं मयि निरीक्षमाणे मेषशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम्
एका मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां चतुर्णाम् एकस्य प्राणिन आगत्य
पश्येतिवाचको मेघगर्जनतुल्यो रवो मया श्रुतः।
II ततः परम् एकः शुक्लाश्चो दृष्टः, तदारूढो जनो धनु
र्धारयति तस्मै च किरीटमेकम् अदायि ततः स प्रभवन्
प्रभविष्यंश्च निर्गतवान्।
III अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोचितायां द्वितीयस्य
प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।
IV ततो ऽरुणवर्णो ऽपर एको ऽश्वो निर्गतवान् तदारोहिणि
पृथिवीतः शान्त्यपहरणस्य लोकानां मध्ये परस्परं
प्रतिघातोत्पादनस्य च सामर्थ्यं समर्पितम्, एको बृहत्खङ्गो
ऽपि तस्मा अदायि।
V अपरं तृतीयमुद्रायां तन मोचितायां तृतीयस्य प्राणिन
आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्ण एको ऽश्वो मया
दृष्टः, तदारोहिणो हस्ते तुला तिष्ठति
VI अनन्तरं प्राणिचतुष्टयस्य मध्याद् वागियं श्रुता
गोधूमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमूल्यः, यवानाञ्च सेटकत्रयं
मुद्रापादैकमूल्यं तैलद्राक्षारसाश्च त्वया मा हिंसितव्याः।

VII अनन्तरं चतुर्थमुद्रायां तेन मोचितायां चतुर्थस्य प्राणिन
आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।
VIII ततः पाण्डुरवर्ण एको ऽश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो नाम
मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुचरति खड्गेन दुर्भिक्षेण महामार्य्या
वन्यपशुभिश्च लोकानां बधाय पृथिव्याश्चतुर्थांशस्याधिपत्यं
तस्मा अदायि।
IX अनन्तरं पञ्चममुद्रायां तेन मोचितायाम्
ईश्वरवाक्यहेतोस्तत्र साक्षयदानाच्च छेदितानां लोकानां देहिनो
वेद्या अधो मयादृश्यन्त।
X त उच्चैरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं
रक्तपाते पृथिवीनिवासिभि र्विवदितुं तस्य फल दातुञ्च कति
कालं विलम्बसे?
XI ततस्तेषाम् एकैकस्मै शुभ्रः परिच्छदो ऽदायि
वागियञ्चाकथ्यत यूयमल्पकालम् अर्थतो युष्माकं ये सहादासा
भ्रातरो यूयमिव घानिष्यन्ते तेषां संख्या यावत् सम्पूर्णतां न
गच्छति तावद् विरमत।
XII अनन्तरं यदा स षष्ठमुद्राममोचयत् तदा मयि निरीक्षमाणे
महान् भूकम्पो ऽभवत् सूर्य्यश्च उष्ट्रलोमजवस्त्रवत्
कृष्णवर्णश्चन्द्रमाश्च रक्तसङ्काशो ऽभवत्
XIII गगनस्थताराश्च प्रबलवायुना चालिताद् उडुम्बरवृक्षात्
निपातितान्यपक्कफलानीव भूतले न्यपतन्।
XIV आकाशमण्डलञ्च सङ्कुच्यमानग्रन्थइवान्तर्धानम्
अगमत् गिरय उपद्वीपाश्च सर्व्वे स्थानान्तरं चालिताः
XV पृथिवीस्था भूपाला महाल्लोकाः सहस्त्रपतयो धनिनः
पराक्रमिणश्च लोका दासा मुक्ताश्च सर्व्वे ऽपि गुहासु
गिरिस्थशैलेषु च स्वान् प्राच्छादयन्।
XVI ते च गिरीन् शैलांश्च वदन्ति यूयम् अस्मदुपरि पतित्वा
सिंहासनोपविष्टजनस्य दृष्टितो मेषशावकस्य कोपाच्चास्मान्
गोपायत;

XVII यतस्तस्य क्रोधस्य महादिनम् उपस्थितं कः स्थातुं
शक्नोति?

VII

I अनन्तरं चत्वारो दिव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्चतुर्षु
कोणेषु तिष्ठनतः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु च वायु र्यथा न वहेत्
तथा पृथिव्याश्चतुरो वायून् धारयन्ति।
II अनन्तरं सूर्य्योदयस्थानाद् उद्यन् अपर एको दूतो मया दृष्टः
सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु चर्तुषु दूतेषु पृथिवीसमुद्रयो
र्हिंसनस्य भारो दत्तस्तान् स उच्चैरिदं अवदत्।
III ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभि र्भालेषु मुद्रयाङ्किता
न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युष्माभि र्न
हिंस्यन्तां।
IV ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संख्या मयाश्रावि।
इस्रायेलः सर्व्ववंशीयाश्चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिकलक्षलोका
मुद्रयाङ्किता अभवन्,
V अर्थतो यिहूदावंशे द्वादशसहस्राणि रूबेणवंशे
द्वादशसहस्राणि गादवंशे द्वादशसहस्राणि,
VI आशेरवंशे द्वादशसहस्राणि नप्तालिवंशे द्वादशसहस्राणि
मिनशिवंशे द्वादशसहस्राणि,
VII शिमियोनवंशे द्वादशसहस्राणि लेविवंशे द्वादशसहस्राणि
इषाखरवंशे द्वादशसहस्राणि,
VIII सिबूलूनवंशे द्वादशसहस्राणि यूषफवंशे द्वादशसहस्राणि
बिन्यामीनवंशे च द्वादशसहस्राणि लोका मुद्राङ्किताः।
IX ततः परं सर्व्वजातीयानां सर्व्ववंशीयानां सर्व्वदेशीयानां
सर्व्वभाषावादिनाञ्च महालोकारण्यं मया दृष्टं, तान् गणयितुं
केनापि न शक्यं, ते च शुभ्रपरिच्छदपरिहिताः सन्तः करैश्च
तालवृन्तानि वहन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य चान्तिके
तिष्ठन्ति,

X उच्चैःस्वरैरिदं कथयन्ति च, सिंहासनोपविष्टस्य परमेशस्य
नः स्तवः ।स्तवश्च मेषवत्सस्य सम्भूयात् त्राणकारणात्।

XI ततः सर्व्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य
प्राणिचतुष्टयस्य च परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके
न्यूब्जीभूयेश्वरं प्रणम्य वदन्ति,

XII तथास्तु धन्यवादश्च तेजो ज्ञानं प्रशंसनं। शौर्य्यं
पराक्रमश्चापि शक्तिश्च सर्व्वमेव तत्। वर्त्ततामीश्वरेऽस्माकं
नित्यं नित्यं तथास्त्विति।

XIII ततः परं तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मां सम्भाष्य जगाद
शुभ्रपरिच्छदपरिहिता इमे के? कुतो वागताः?

XIV ततो मयोक्तं हे महेच्छ भवानेव तत् जानाति। तेन
कथितं, इमे महाक्लेशमध्याद् आगत्य मेषशावकस्य रुधिरेण
स्वीयपरिच्छदान् प्रक्षालितवन्तः शुक्लीकृतवन्तश्च।

XV तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो
दिवारात्रं तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टो जनश्च तान्
अधिस्थास्यति।

XVI तेषां क्षुधा पिपासा वा पुन र्न भविष्यति रौद्रं कोप्युत्तापो
वा तेषु न निपतिष्यति,

XVII यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी मेषशावकस्तान्
चारयिष्यति, अमृततोयानां प्रस्रवणानां सन्निधिं तान्
गमयिष्यति च, ईश्वरोऽपि तेषां नयनभ्यः सर्व्वमश्रु
प्रमार्क्ष्यति।

VIII

I अनन्तरं सप्तममुद्रायां तेन मोचितायां सार्द्धदण्डकालं
स्वर्गो निःशब्दोऽभवत्।

II अपरम् अहम् ईश्वरस्यान्तिके तिष्ठतः सप्तदूतान् अपश्यं
तेभ्यः सप्ततूर्य्योऽदीयन्त।

III ततः परम् अन्य एको दूत आगतः स स्वर्णधूपाधारं
गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स च यत् सिंहासनस्यान्तिके स्थितायाः
सुवर्णवेद्या उपरि सर्व्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान्
योजयेत् तदर्थं प्रचुरधूपास्तस्मै दत्ताः।

IV ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः
संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं उदतिष्ठत्।

V पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेद्या वह्निना पूरयित्वा
पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगर्ज्जनानि विद्युतो
भूमिकम्पश्चाभवन्।

VI ततः परं सप्ततूरी र्धारयन्तः सप्तदूतास्तूरी र्वादयितुम्
उद्यता अभवन्।

VII प्रथमेन तूर्य्यां वादितायां रक्तमिश्रितौ शिलावह्नी
सम्भूय पृथिव्यां निक्षिप्तौ तेन पृथिव्यास्तृतीयांशो दग्धः,
तरूणामपि तृतीयांशो दग्धः, हरिद्वर्णतृणानि च सर्व्वाणि
दग्धानि।

VIII अनन्तरं द्वितीयदूतेन तूर्य्यां वादितायां वह्निना
प्रज्वलितो महापर्व्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य तृतीयांशो
रक्तीभूतः

IX सागरे स्थितानां सप्राणानां सृष्टवस्तूनां तृतीयांशो मृतः,
अर्णवयानानाम् अपि तृतीयांशो नष्टः।

X अपरं तृतीयदूतेन तूर्य्यां वादितायां दीप इव
ज्वलन्ती एका महती तारा गगणात् निपत्य नदीनां
जलप्रस्रवणानाञ्चोपर्य्यावतीर्णा।

XI तस्यास्ताराया नाम नागदमनकमिति, तेन तोयानां
तृतीयांशे नागदमनकीभूते तोयानां तिक्तत्वात् बहवो मानवा
मृताः।

XII अपरं चतुर्थदूतेन तूर्य्यां वादितायां सूर्य्यस्य
तृतीयांशश्चन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाञ्च तृतीयांशः

प्रहृतः, तेन तेषां तृतीयांशे ऽन्धकारीभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि तामेवावस्थां गच्छति।
XIII तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत एकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्चै र्गदति, अपरै र्यैस्त्रिभि र्दूतैस्तूर्य्यो वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतूरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति।

IX

I ततः परं सप्तमदूतेन तूर्य्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां निपतित एकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै रसातलकूपस्य कुञ्जिकादायि।
II तेन रसातलकूपे मुक्ते महाग्निकुण्डस्य धूम इव धूमस्तस्मात् कूपाद् उद्गतः। तस्मात् कूपधूमात् सूर्य्याकाशौ तिमिरावृतौ।
III तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोकस्थवृश्चिकवत् बलं तेभ्यो ऽदायि।
IV अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिद्वर्णशाकादयो वृक्षाश्च तै र्न सिंहितव्याः किन्तु येषां भालेष्वीश्वरस्य मुद्राया अङ्को नास्ति केवलं ते मानवास्तै र्हिंसितव्या इदं त आदिष्टाः।
V परन्तु तेषां बधाय नहि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः सामर्थ्यमदायि। वृश्चिकेन दष्टस्य मानवस्य यादृशी यातना जायते तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते।
VI तस्मिन् समये मानवा मृत्युं मृगयिष्यन्ते किन्तु प्राप्तुं न शक्षयन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभिलषिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो दूरं पलायिष्यते।
VII तेषां पतङ्गानाम् आकारो युद्धार्थं सुसज्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां शिरःसु सुवर्णकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुखमण्डलानि च मानुषिकमुखतुल्यानि,
VIII केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च सिंहदन्ततुल्याः,

IX लौहकवचवत् तेषां कवचानि सन्ति, तेषां पक्षाणां शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः।

X वृश्चिकानामिव तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं पञ्च मासान् यावत् मानवानां हिंसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः।

XI तेषां राजा च रसातलस्य दूतस्तस्य नाम इब्रीयभाषया अबद्दोन् यूनानीयभाषया च अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक इति।

XII प्रथमः सन्तापो गतवान् पश्य इतः परमपि द्वाभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थातव्यं।

XIII ततः परं षष्ठदूतेन तूर्य्यां वादितायाम् ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्याश्चतुश्चूडातः कस्यचिद् रवो मयाश्रावि।

XIV स तूरीधारिणं षष्ठदूतम् अवदत्, फराताख्ये महानदे ये चत्वारो दूता बद्धाः सन्ति तान् मोचय।

XV ततस्तद्दण्डस्य तद्दिनस्य तन्मासस्य तद्वत्सरस्य च कृते निरूपितास्ते चत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य बधार्थं मोचिताः।

XVI अपरम् अश्वारोहिसैन्यानां संख्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय आसन्।

XVII मया ये ऽश्वा अश्वारोहिणश्च दृष्टास्त एतादृशाः, तेषां वह्निस्वरूपाणि नीलप्रस्तरस्वरूपाणि गन्धकस्वरूपाणि च वर्म्माण्यासन्, वाजिनाञ्च सिंहमूर्द्धसदृशा मूर्द्धानः, तेषां मुखेभ्यो वह्निधूमगन्धका निर्गच्छन्ति।

XVIII एतैस्त्रिभि र्दण्डैरर्थतस्तेषां मुखेभ्यो निर्गच्छद्भि र्वह्निधूमगन्धकै र्मानुषाणां तृतीयांशो ऽघानि।

XIX तेषां वाजिनां बलं मुखेषु लाङ्गूलेषु च स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पाकाराणि मस्तकविशिष्टानि च तैरेव ते हिंसन्ति।

XX अपरम् अवशिष्टा ये मानवा तै र्दण्डै
र्न हतास्ते यथा दृष्टिश्रवणगमनशक्तिहीनान्
स्वर्णरौप्यपित्तलप्रस्तरकाष्ठमयान् विग्रहान् भूतांश्च न
पूजयिष्यन्ति तथा स्वहस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न
परावर्त्तितवन्तः
XXI स्वबधकुहकव्यभिचारचौर्य्येभ्यो ऽपि मनांसि न
परावर्त्तितवन्तः।

X

I अनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर एको महाबलो दूतो
मया दृष्टः, स परिहितमेघस्तस्य शिरश्च मेघधनुषा भूषितं
मुखमण्डलञ्च सूर्य्यतुल्यं चरणौ च वह्निस्तम्भसमौ।
II स स्वकरेण विस्तीर्णमेकं क्षूद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणचरणेन
समुद्रे वामचरणेन च स्थले तिष्ठति।
III स सिंहगर्जनवद् उच्चैःस्वरेण न्यनदत् निनादे कृते सप्त
स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान् प्राकाशयन्।
IV तैः सप्त स्तनितै र्वाक्ये कथिते ऽहं तत् लेखितुम् उद्यत आसं
किन्तु स्वर्गाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै र्यद् यद् उक्तं तत्
मुद्रयाङ्कय मा लिख।
V अपरं समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं
प्रति स्वदक्षिणकरमुत्थाप्य
VI अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन र्मां
सम्भाव्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात्
तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं
ग्रन्थो ऽसौ दीयतां।
VII किन्तु तूरीं वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमय
ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्रणा तस्य दासान् भविष्यद्वादिनः प्रति तेन
सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति।

VIII अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन र्मां
सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात्
तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण,
IX तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां। स
माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे स तिक्तरसो भविष्यति
किन्तु मुखे मधुवत् स्वादु र्भविष्यति।
X तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गिलितश्च। स तु
मम मुखे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्त्वदनात् परं ममोदरस्तिक्ततां
गतः।
XI ततः स माम् अवदत् बहून् जातिवंशभाषावदिराजान् अधि
त्वया पुन र्भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं।

XI

I अनन्तरं परिमाणदण्डवद् एको नलो मह्यमदायि, स च
दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदीं
तत्रत्यसेवकांश्च मिमीष्व।
II किन्तु मन्दिरस्य बहिःप्राङ्गणं त्यज न मिमीष्व यतस्तद्
अन्यजातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरञ्च द्विचत्वारिंशन्मासान्
यावत् तेषां चरणै र्मर्द्दिष्यते।
III पश्चात् मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया
सामर्थ्यं दायिष्यते तावुष्ट्रलोमजवस्त्रपरिहितौ
षष्ठ्यधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि
वदिष्यतः।
IV तावेव जगदीश्वरस्यान्तिके तिष्ठन्तौ जितवृक्षौ दीपवृक्षौ
च।
V यदि केचित् तौ हिंसितुं चेष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्नि
र्निर्गत्य तयोः शत्रून् भस्मीकरिष्यति। यः कश्चित् तौ हिंसितुं
चेष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं।
VI तयो र्भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टि र्न जायते
तथा गगनं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि

शोणितरूपाणि कर्त्तुं निजाभिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्व्वविधदण्डैः पृथिवीम् आहन्तुञ्च तयोः सामर्थ्यमस्ति।

VII अपरं तयोः साक्षये समाप्ते सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सह युद्ध्वा तौ जेष्यति हनिष्यति च।

VIII ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां महापुर्य्यां क्रुशे हतो ऽर्थतो यस्याः पारमार्थिकनाममनी सिदोमं मिसरश्चेति तस्या महापुर्य्याः सन्निवेशे तयोः कुणपे स्थास्यतः।

IX ततो नानाजातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च बहवो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुणपे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुणपयोः श्मशाने स्थापनं नानुज्ञास्यन्ति।

X पृथिवीनिवासिनश्च तयो र्हेतोरानन्दिष्यन्ति सुखभोगं कुर्व्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति च यतस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः।

XI तस्मात् सार्द्धदिनत्रयात् परम् ईश्वरात् जीवनदायक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ चरणैरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते ऽतीव त्रासयुक्ता अभवन्।

XII ततः परं तौ स्वर्गाद् उच्चैरिदं कथयन्तं रवम् अशृणुतां युवां स्थानम् एतद् आरोहतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन स्वर्गम् आरूढवन्तौ।

XIII तद्दण्डे महाभूमिकम्पे जाते पुर्य्या दशमांशः पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्पेन हताः, अवशिष्टाश्च भयं गत्वा स्वर्गीयेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्त्तयन्।

XIV द्वितीयः सन्तापो गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्तूर्णम् आगच्छति।

XV अनन्तरं सप्तदूतेन तूर्य्यां वादितायां स्वर्ग उच्चैः स्वरैर्वागियं कीर्त्तिता, राजत्वं जगतो यद्यद् राज्यं तदधुनाभवत्। अस्मत्प्रभोस्तदीयाभिषिक्तस्य तारकस्य च। तेन चानन्तकालीयं राजत्वं प्रकरिष्यते॥

XVI अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकीयसिंहासनेषूपविष्टाश्चतुर्विंशतिप्राचीना
भुवि न्यङ्भूखा भूत्वेश्वरं प्रणम्यावदन्,
XVII हे भूत वर्त्तमानापि भविष्यंश्च परेश्वर। हे सर्व्वशक्तिमन्
स्वामिन् वयं ते कुर्म्महे स्तवं। यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा
ते महाबलं।
XVIII विजातीयेषु कुप्यत्सु प्रादुर्भूता तव क्रुधा। मृतानामपि
कालो ऽसौ विचारो भविता यदा। भृत्याश्च तव यावन्तो
भविष्यद्वादिसाधवः। ये च क्षुद्रा महान्तो वा नामतस्ते हि
बिभ्यति। यदा सर्व्वेभ्य एतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते। गन्तव्यश्च
यदा नाशो वसुधाया विनाशकैः॥
XIX अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं
तन्मन्दिरमध्ये च नियममञ्जूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवाः
स्तनितानि भूमिकम्पो गुरुतरशिलावृष्टिश्चैतानि समभवन्।

XII

I ततः परं स्वर्गे महाचित्रं दृष्टं योषिदेकासीत् सा
परिहितसूर्य्या चन्द्रश्च तस्याश्चरणयोरधो द्वादशताराणां
किरीटञ्च शिरस्यासीत्।
II सा गर्भवती सती प्रसववेदनया व्यथितार्त्तरावम् अकरोत्।
III ततः स्वर्गे ऽपरम् एकं चित्रं दृष्टं महानाग एक उपातिष्ठत्
स लोहितवर्णस्तस्य सप्त शिरांसि सप्त शृङ्गाणि शिरःसु च
सप्त किरीटान्यासन्।
IV स स्वलाङ्गूलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृज्य
पृथिव्यां न्यपातयत्। स एव नागो नवजातं सन्तानं ग्रसितुम्
उद्यतस्तस्याः प्रसविष्यमाणाया योषितो ऽन्तिके ऽतिष्ठत्।
V सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स एव लौहमयराजदण्डेन
सर्व्वजातीश्चारयिष्यति, किञ्च तस्याः सन्तान ईश्वरस्य समीपं
तदीयसिंहासनस्य च सन्निधिम् उद्धृतः।

VI सा च योषित् प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्म्मित
आश्रमे षष्ठ्यधिकशतद्वयाधिकसहस्रदिनानि तस्याः पालनेन
भवितव्यं।
VII ततः परं स्वर्गे संग्राम उपापिष्ठत् मीखायेलस्तस्य दूताश्च
तेन नागेन सहायुध्यन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संग्रामम्
अकुर्व्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशक्नुवन्
VIII यतः स्वर्गे तेषां स्थानं पुन र्नाविद्यत।
IX अपरं स महानागो ऽर्थतो दियावलः (अपवादकः)
शयतानश्च (विपक्षः) इति नाम्ना विख्यातो यः पुरातनः सर्पः
कृत्स्नं नरलोकं भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य
दूता अपि तत्र निपातिताः।
X ततः परं स्वर्गे उच्चै र्भाषमाणो रवो ऽयं मयाश्रावि, त्राणं
शक्तिश्च राजत्वमधुनैवेश्वरस्य नः। तथा तेनाभिषिक्तस्य
त्रातुः पराक्रमो ऽभवत्॥ यतो निपातितो ऽस्माकं भ्रातृणां सो
ऽभियोजकः। येनेश्वरस्य नः साक्षात् ते ऽदूष्यन्त दिवानिशं॥
XI मेषवत्सस्य रक्तेन स्वसाक्ष्यवचनेन च। ते तु
निर्जितवन्तस्तं न च स्नेहम् अकुर्व्वत। प्राणोष्वपि स्वकीयेषु
मरणस्यैव सङ्कटे।
XII तस्माद् आनन्दतु स्वर्गो हृष्यन्तां तन्निवामिनः। हा
भूमिसागरौ तापो युवामेवाक्रमिष्यति। युवयोरवतीर्णो यत्
शैतानो ऽतीव कापनः। अल्पो मे समयो ऽस्त्येतच्चापि
तेनावगम्यते॥
XIII अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य तां
पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत्।
XIV ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं
प्रत्युत्पतितुं शक्नुयात् तदर्थं महाकुररस्य पक्षद्वयं तस्वै दत्तं,
सा तु तत्र नागतो दूरे कालैकं कालद्वयं कालार्द्धञ्च यावत्
पाल्यते।

XV किञ्च स नागस्तां योषितं स्रोतसा प्लावयितुं स्वमुखात्
नदीवत् तोयानि तस्याः पश्चात् प्राक्षिपत्।

XVI किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्व्वती निजवदनं व्यादाय
नागमुखाद् उद्गीर्णां नदीम् अपिवत्।

XVII ततो नागो योषिते क्रुद्ध्वा तद्वंशस्यावशिष्टलोकैरर्थतो
य ईश्वरस्याज्ञाः पालयन्ति यीशोः साक्षयं धारयन्ति च तैः सह
योद्धुं निर्गतवान्।

XVIII []

XIII

I ततः परमहं सागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद्
उद्गच्छन्तम् एकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि
च दश शृङ्गेषु दश किरीटानि शिरःसु चेश्वरनिन्दासूचकानि
नामानि विद्यन्ते।

II मया दृष्टः स पशुश्चित्रव्याघ्रसदृशः किन्तु तस्य
चरणौ भल्लूकस्येव वदनञ्च सिंहवदनमिव। नागने तस्मै
स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंहासनं महाधिपत्यञ्चादायि।

III मयि निरीक्षमाणे तस्य शिरसाम् एकम् अन्तकाघातेन
छेदितमिवादृश्यत, किन्तु तस्यान्तकक्षतस्य प्रतीकारो
ऽक्रियत ततः कृत्स्नो नरलोकस्तं पशुमधि चमत्कारं गतः,

IV यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्व्वे तं प्राणमन्
पशुमपि प्रणमन्तो ऽकथयन्, को विद्यते पशोस्तुल्यस्तेन को
योद्धुमर्हति।

V अनन्तरं तस्मै दर्पवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं
द्विचत्वारिंशन्मासान् यावद् अवस्थितेः सामर्थ्यञ्चादायि।

VI ततः स ईश्वरनिन्दनार्थं मुखं व्यादाय तस्य नाम तस्यावासं
स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितुम् आरभत।

VII अपरं धार्म्मिकैः सह योधनस्य तेषां पराजयस्य
चानुमतिः सर्व्वजातीयानां सर्व्ववंशीयानां सर्व्वभाषावादिनां
सर्व्वदेशीयानाञ्चाधिपत्यमपि तस्मा अदायि।
VIII ततो जगतः सृष्टिकालात् छेदितस्य मेषवत्सस्य
जीवनपुस्तके यावतां नामानि लिखितानि न विद्यन्ते ते
पृथिवीनिवासिनः सर्व्वे तं पशुं प्रणंस्यन्ति।

IX यस्य श्रोत्रं विद्यते स शृणोतु।

X यो जनो ऽपरान् वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय
स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च खड्गेन हन्ति स स्वयं खड्गेन
घानिष्यते। अत्र पवित्रलोकानां सहिष्णुतया विश्वासेन च
प्रकाशितव्यं।

XI अनन्तरं पृथिवीत उद्गच्छन् अपर एकः पशु र्मया दृष्टः स
मेषशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागवच्चाभाषत।

XII स प्रथमपशोरन्तिके तस्य सर्व्वं पराक्रमं व्यवहरति
विशेषतो यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां
पृथिवीं तन्निवासिनश्च कारयति।

XIII अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशतो भुवि वह्निवर्षणादीनि
महाचित्राणि करोति।

XIV तस्य पशोः साक्षाद् येषां चित्रकर्म्मणां साधनाय सामर्थ्यं
तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रामयति, विशेषतो यः
पशुः खड्गेन क्षतयुक्तो भूत्वाप्यजीवत् तस्य प्रतिमानिर्म्माणं
पृथिवीनिवासिन आदिशति।

XV अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भाषते यावन्तश्च
मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा हन्यन्ते तथा
पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा अदायि।

XVI अपरं क्षुद्रमहद्धनिदरिद्रमुक्तदासान् सर्व्वान् दक्षिणकरे
भाले वा कलङ्कं ग्राहयति।

XVII तस्माद् ये तं कलङ्कमर्थतः पशो र्नाम तस्य नाम्नः
संख्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्रयविक्रये
कर्त्तुं न शक्येते।

XVIII अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं। यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः
संख्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संख्या भवति। सा च संख्या
षट्षष्टयधिकषट्शतानि।

XIV

I ततः परं निरीक्षमाणेन मया मेषशावको
दृष्टः स सियोनपर्व्वतस्योपर्य्यतिष्ठत्, अपरं येषां
भालेषु तस्य नाम तत्पितुश्च नाम लिखितमास्ते
तादृशाश्चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिका लक्षलोकास्तेन सार्द्धम्
आसन्।

II अनन्तरं बहुतोयानां रव इव गुरुतरस्तनितस्य च रव इव एको
रवः स्वर्गात् मयाश्रावि। मया श्रुतः स रवो वीणावादकानां
वीणावादनस्य सदृशः।

III सिंहसनस्यान्तिके प्राणिचतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य
चान्तिके ऽपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः
परिक्रीतान् तान् चतुश्चत्वारिंशत्यहस्राधिकलक्षलोकान् विना
नापरेण केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते।

IV इमे योषितां सङ्गेन न कलङ्किता यतस्ते ऽमैथुना
मेषशावको यत् किमपि स्थानं गच्छेत् तत्सर्व्वस्मिन् स्थाने तम्
अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमफलानीवेश्वरस्य
मेषशावकस्य च कृते परिक्रीताः।

V तेषां वदनेषु चानृतं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्द्दोषा
ईश्वरसिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्ति।

VI अनन्तरम् आकाशमध्येनोड्डीयमानो ऽपर एको दूतो मया
दृष्टः सो ऽनन्तकालीयं सुसंवादं धारयति स च सुसंवादः

सर्व्वजातीयान् सर्व्ववंशीयान् सर्व्वभाषावादिनः सर्व्वदेशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन घोषितव्यः।

VII स उच्चैःस्वरेणेदं गदति यूयमीश्वराद् बिभीत तस्य स्तवं कुरुत च यतस्तदीयविचारस्य दण्ड उपातिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रस्रवणानाञ्च स्रष्टा युष्माभिः प्रणम्यतां।

VIII तत्पश्चाद् द्वितीय एको दूत उपस्थायावदत् पतिता पतिता सा महाबाबिल् या सर्व्वजातीयान् स्वकीयं व्यभिचाररूपं क्रोधमदम् अपाययत्।

IX तत्पश्चाद् तृतीयो दूत उपस्थायोच्चैरवदत्, यः कश्चित तं शशुं तस्य प्रतिमाञ्च प्रणमति स्वभाले स्वकरे वा कलङ्कं गृह्लाति च

X सो ऽपीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम् अमिश्रितं मदत् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमदं पास्यति पवित्रदूतानां मेषशावकस्य च साक्षाद् वह्निगन्धकयो र्यातनां लप्स्यते च।

XI तेषां यातनाया धूमो ऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये च पशुं तस्य प्रतिमाञ्च पूजयन्ति तस्य नाम्नो ऽङ्कं वा गृह्लन्ति ते दिवानिशं कञ्चन विरामं न प्राप्स्यन्ति।

XII ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा यीशौ विश्वासञ्च पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सहिष्णुतयात्र प्रकाशितव्यं।

XIII अपरं स्वर्गात् मया सह सम्भाषमाण एको रवो मयाश्रावि तेनोक्तं त्वं लिख, इदानीमारभ्य ये प्रभौ म्रियन्ते ते मृता धन्या इति; आत्मा भाषते सत्यं स्वश्रमेभ्यस्तै र्विरामः प्राप्तव्यः तेषां कर्म्माणि च तान् अनुगच्छन्ति।

XIV तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्ण एको मेघो दृष्टस्तन्मेघारूढो जनो मानवपुत्राकृतिरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णकिरीटं करे च तीक्ष्णं दात्रं तिष्ठति।

XV ततः परम् अन्य एको दूतो मन्दिरात् निर्गत्योच्चैःस्वरेण
तं मेघारूढं सम्भाष्यावदत् त्वया दात्रं प्रसार्य्य शस्यच्छेदनं
क्रियतां शस्यच्छेदनस्य समय उपस्थितो यतो मेदिन्याः
शस्यानि परिपक्कानि।
XVI ततस्तेन मेघारूढेन पृथिव्यां दात्रं प्रसार्य्य पृथिव्याः
शस्यच्छेदनं कृतं।
XVII अनन्तरम् अपर एको दूतः स्वर्गस्थमन्दिरात् निर्गतः सो
ऽपि तीक्ष्णं दात्रं धारयति।
XVIII अपरम् अन्य एको दूतो वेदितो निर्गतः स वह्नेरधिपतिः
स उच्चैःस्वरेण तं तीक्ष्णदात्रधारिणं सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं
तीक्ष्णं दात्रं प्रसार्य्य मेदिन्या द्राक्षागुच्छच्छेदनं क्रियतां
यतस्तत्फलानि परिणतानि।
XIX ततः स दूतः पृथिव्यां स्वदात्रं प्रसार्य्य पृथिव्या
द्राक्षाफलच्छेदनम् अकरोत् तत्फलानि चेश्वरस्य
क्रोधस्वरूपस्य महाकुण्डस्य मध्यं निरक्षिपत्।
XX तत्कुण्डस्थफलानि च बहि र्मर्द्दितानि ततः कुण्डमध्यात्
निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्य्यन्तम् अश्वानां खलीनान् यावद्
व्याप्नोत्।

XV

I ततः परम् अहं स्वर्गे ऽपरम् एकम् अद्भुतं महाचिह्नं दृष्टवान्
अर्थतो यै र्दण्डैरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् दण्डान्
धारयन्तः सप्त दूता मया दृष्टाः।
II वह्निमिश्रितस्य काचमयस्य जलाशयस्याकृतिरपि दृष्टा
ये च पशोस्तत्प्रतिमायास्तन्नाम्नो ऽङ्कस्य च प्रभूतवन्तस्ते
तस्य काचमयजलाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा धारयन्ति,
III ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेषशावकस्य च गीतं गायन्तो
वदन्ति, यथा, सर्व्वशक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वर।
त्वदीयसर्व्वकर्म्माणि महान्ति चाद्भुतानि च। सर्व्वपुण्यवतां
राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्च ते।

IV हे प्रभो नामधेयात्ते को न भीतिं गमिष्यति। को वा
त्वदीयनाम्नश्च प्रशंसां न करिष्यति। केवलस्त्वं पवित्रो
ऽसि सर्व्वजातीयमानवाः। त्वामेवाभिप्रणंस्यन्ति समागत्य
त्वदन्तिकं। यस्मात्तव विचाराज्ञाः प्रादुर्भावं गताः किल॥
V तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणे सति स्वर्गे साक्षयावासस्य
मन्दिरस्य द्वारं मुक्तं।
VI ये च सप्त दूताः सप्त दण्डान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात्
निरगच्छन्। तेषां परिच्छदा निर्म्मलशृभ्रवर्णवस्त्रनिर्म्मिता
वक्षांसि च सुवर्णशृङ्खलै र्वेष्टितान्यासन्।
VII अपरं चतुर्णां प्राणिनाम् एकस्तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः
सप्तसुवर्णकंसान् अददात्।
VIII अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावकारणात् मन्दिरं धूमेन
परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तदूतैः सप्तदण्डानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं
केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यत।

XVI

I ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तदूतान् सम्भाषमाण एष महारवो
मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसेभ्य ईश्वरस्य क्रोधं
पृथिव्यां स्रावयत।
II ततः प्रथमो दूतो गत्वा स्वकंसे यद्यद् अविद्यत
तत् पृथिव्याम् अस्रावयत् तस्मात् पशोः कलङ्कधारिणां
तत्प्रतिमापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाजनका दुष्टव्रणा
अभवन्।
III ततः परं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् समुद्रे
ऽस्रावयत् तेन स कुणपस्थशोणितरूप्यभवत् समुद्रे स्थिताश्च
सर्व्वे प्राणिनो मृत्युं गताः।
IV अपरं तृतीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं नदीषु
जलप्रस्रवणेषु चास्रावयत् ततस्तानि रक्तमयान्यभवन्। अपरं
तोयानाम् अधिपस्य दूतस्य वागियं मया श्रुता।

V वर्त्तमानश्च भूतश्च भविष्यंश्च परमेश्वरः। त्वमेव
न्याय्यकारी यद् एतादृक् त्वं व्यचारयः।
VI भविष्यद्वादिसाधूनां रक्तं तैरेव पातितं। शोणितं त्वन्तु
तेभ्यो ऽदास्तत्पानं तेषु युज्यते॥
VII अनन्तरं वेदीतो भाषमाणस्य कस्यचिद् अयं रवो मया
श्रुतः, हे परश्वर सत्यं तत् हे सर्व्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या
न्याय्याश्च सर्व्वा हि विचाराज्ञास्त्वदीयकाः॥
VIII अनन्तरं चतुर्थो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं
सूर्य्ये ऽस्रावयत् तस्मै च वह्निना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम्
अदायि।
IX तेन मनुष्या महातापेन तापितास्तेषां दण्डानाम्
आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य नामानिन्दन् तत्प्रशंसार्थञ्च
मनःपरिवर्त्तनं नाकुर्व्वन्।
X ततः परं पञ्चमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं
पशोः सिंहासने ऽस्रावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम्
अभवत् लोकाश्च वेदनाकारणात् स्वरसना अदंदश्यत।
XI स्वकीयव्यथाव्रणकारणाच्च स्वर्गस्थम् अनिन्दन्
स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्त्तयन्।
XII ततः परं षष्ठो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं
फराताख्यो महानदे ऽस्रावयत् तेन सूर्य्योदयदिश आगमिष्यतां
राज्ञां मार्गसुगमार्थं तस्य तोयानि पर्य्यशुष्यन्।
XIII अनन्तरं नागस्य वदनात् पशो र्वदनात्
मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयो ऽशुचय
आत्मानो मया दृष्टास्ते मण्डूकाकाराः।
XIV त आश्चर्य्यकर्म्मकारिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति
सर्व्वशक्तिमत ईश्वरस्य महादिने येन युद्धेन भवितव्यं तत्कृते
कृत्स्नजगतो राज्ञः संग्रहीतुं तेषां सन्निधिं निर्गच्छन्ति।
XV अपरम् इब्रिभाषया हर्म्मगिद्दोनामकस्थने ते सङ्गृहीताः।

XVI पश्याहं चैरवद् आगच्छामि यो जनः प्रबुद्धस्तिष्ठति
यथा च नग्नः सन् न पर्य्यटति तस्य लज्जा च यथा दृश्या न
भवति तथा स्ववासांसि रक्षति स धन्यः।

XVII ततः परं सप्तमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वम्
आकाशे ऽस्रावयत् तेन स्वर्गीयमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात्
महारवो ऽयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति।

XVIII तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि चाभवन्, यस्मिन् काले
च पृथिव्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आरभ्य यादृङ्महाभूमिकम्पः
कदापि नाभवत् तादृग् भूकम्पो ऽभवत्।

XIX तदानीं महानगरी त्रिखण्डा जाता भिन्नजातीयानां
नगराणि च न्यपतन् महाबाबिल् चेश्वरेण
स्वकीयप्रचण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संस्मृता।

XX द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तर्हिताः।

XXI गगनमण्डलाच्च मनुष्याणाम् उपर्य्येकैकद्रोणपरिमितशिलानां
महावृष्टिरभवत् तच्छिलावृष्टेः क्लेशात् मनुष्या ईश्वरम्
अनिन्दम् यतस्तज्जातः क्लेशो ऽतीव महान्।

XVII

I तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तदूतानाम् एक आगत्य
मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यया वेश्यया
सार्द्धं व्यभिचारकर्म्म कृतवन्तः,

II यस्या व्यभिचारमदेन च पृथिवीनिवासिनो मत्ता अभवन्
तस्या बहुतोयेषूपविष्टाया महावेश्याया दण्डम् अहं त्वां
दर्शयामि।

III ततो ऽहम् आत्मनाविष्टस्तेन दूतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र
निन्दानामभिः परिपूर्णं सप्तशिरोभि र्दशशृङ्गैश्च विशिष्टं
सिन्दूरवर्णं पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा।

IV सा नारी कृष्णलोहितवर्णं सिन्दूरवर्णञ्च परिच्छदं धारयति
स्वर्णमणिमुक्ताभिश्च विभूषितास्ति तस्याः करे घृणार्हद्रव्यैः
स्वव्यभिचारजातमलैश्च परिपूर्ण एकः सुवर्णमयः कंसो विद्यते।
V तस्या भाले निगूढवाक्यमिदं पृथिवीस्थवेश्यानां
घृण्यक्रियाणाञ्च माता महाबाबिलिति नाम लिखितम् आस्ते।
VI मम दृष्टिगोचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेण यीशोः
साक्षिणां रुधिरेण च मत्तासीत् तस्या दर्शनात् ममातिशयम्
आश्चर्य्यज्ञानं जातं।
VII ततः स दूतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्य्यज्ञानं जायते?
अस्या योषितस्तद्वाहनस्य सप्तशिरोभि र्दशशृङ्गैश्च युक्तस्य
पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वां ज्ञापयामि।
VIII त्वया दृष्टो ऽसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्त्तते किन्तु
रसातलात् तेनोदेतव्यं विनाशश्च गन्तव्यः। ततो येषां नामानि
जगतः सृष्टिकालम् आरभ्य जीवनपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते
ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अवर्त्तमानमुपस्थास्यन्तञ्च तं पशुं
दृष्ट्वाश्चर्य्यं मंस्यन्ते।
IX अत्र ज्ञानयुक्तया बुद्ध्या प्रकाशितव्यं। तानि
सप्तशिरांसि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्तगिरयः
सप्त राजानश्च सन्ति।
X तेषां पञ्च पतिता एकश्च वर्त्तमानः
शेषश्चाद्याप्यनुपस्थितः स यदोपस्थास्यति तदापि तेनाल्पकालं
स्थातव्यं।
XI यः पशुरासीत् किन्त्विदानीं न वर्त्तते स एवाष्टमः, स
सप्तानाम् एको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति च।
XII त्वया दृष्टानि दशशृङ्गाण्यपि दश राजानः सन्तिः,
अद्यापि तै राज्यं न प्राप्तं किन्तु मुहूर्त्तमेकं यावत् पशुना सार्द्धं
ते राजान इव प्रभुत्वं प्राप्स्यन्ति।
XIII त एकमन्त्रणा भविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावौ पशवे
दास्यन्ति च।

XIV ते मेषशावकेन सार्द्धं योत्स्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान्
जेष्यति यतः स प्रभूनां प्रभू राज्ञां राजा चास्ति तस्य सङ्गिनो
ऽप्याहूता अभिरुचिता विश्वास्याश्च।

XV अपरं स माम् अवदत् सा वेश्या यत्रोपविशति तानि
तोयानि लोका जनता जातयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति।
XVI त्वया दृष्टानि दश शृङ्गाणि पशुश्चेमे तां वेश्याम्
ऋतीयिष्यन्ते दीनां नग्नाञ्च करिष्यन्ति तस्या मांसानि
भोक्षयन्ते वह्निना तां दाहयिष्यन्ति च।

XVII यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति
तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् एकां मन्त्रणां कृत्वा तस्मै
पशवे स्वेषां राज्यं दातुञ्च तेषां मनांसीश्वरेण प्रवर्त्तितानि।

XVIII अपरं त्वया दृष्टा योषित् सा महानगरी या पृथिव्या
राज्ञाम् उपरि राजत्वं कुरुते।

XVIII

I तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर एको दूतो मया दृष्टः स
महापराक्रमविशिष्टस्तस्य तेजसा च पृथिवी दीप्ता।

II स बलवता स्वरेण वाचमिमाम् अघोषयत् पतिता पतिता
महाबाबिल्, सा भूतानां वसतिः सर्व्वेषाम् अशुच्यात्मनां कारा
सर्व्वेषाम् अशुचीनां घृण्यानाञ्च पक्षिणां पिञ्जरश्चाभवत्।

III यतः सर्व्वजातीयास्तस्या व्यभिचारजातां कोपमदिरां
पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तया सह व्यभिचारं कृतवन्तः
पृथिव्या वणिजश्च तस्याः सुखभोगबाहुल्याद् धनाढ्यतां
गतवन्तः।

IV ततः परं स्वर्गात् मयापर एष रवः श्रुतः, हे मम प्रजाः, यूयं
यत् तस्याः पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डैश्च दण्डयुक्ता
न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत।

V यतस्तस्याः पापानि गगनस्पर्शान्यभवन् तस्या
अधर्म्मक्रियाश्चेश्वरेण संस्मृताः।

VI परान् प्रति तया यद्वद् व्यवहृतं तद्वत् तां प्रति व्यवहरत,
तस्याः कर्म्मणां द्विगुणफलानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान्
मद्यम् अपाययत् तमेव तस्याः पानार्थं द्विगुणमद्येन पूरयत।

VII तया यात्मश्लाघा यश्च सुखभोगः कृतस्तयो र्द्विगुणौ
यातनाशोकौ तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयान्तःकरणे वदति,
राज्ञीवद् उपविष्टाहं नानाथा न च शोकवित्।

VIII तस्माद् दिवस एकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोचनैः,
सा समाप्लोष्यते नारी ध्यक्षयते वह्निना च सा; यद्
विचाराधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः,

IX व्यभिचारस्तया सार्द्धं सुखभोगश्च यैः कृतः, ते सर्व्व एव
राजानस्तद्दाहधूमदर्शनात्, प्ररोदिष्यन्ति वक्षांसि चाहनिष्यन्ति
बाहुभिः।

X तस्यास्तै र्यातनाभीते र्दूरे स्थित्वेदमुच्यते, हा हा बाबिल्
महास्थान हा प्रभावान्विते पुरि, एकस्मिन् आगता दण्डे
विचाराज्ञा त्वदीयका।

XI मेदिन्या वणिजश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोचन्ति च
यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते।

XII फलतः सुवर्णरौप्यमणिमुक्ताः सूक्ष्मवस्त्राणि
कृष्णलोहितवासांसि पट्टवस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि
चन्दनादिकाष्ठानि गजदन्तेन महार्घकाष्ठेन पित्तललौहाभ्यां
मर्म्मरप्रस्तरेण वा निर्म्मितानि सर्व्वविधपात्राणि

XIII त्वगेला धूपः सुगन्धिद्रव्यं गन्धरसो द्राक्षारसस्तैलं
शस्यचूर्णं गोधूमो गावो मेषा अश्वा रथा दासेया
मनुष्यप्राणाश्चैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते।

XIV तव मनोऽभिलाषस्य फलानां समयो गतः, त्वत्तो दूरीकृतं
यद्यत् शोभनं भूषणं तव, कदाचन तदुद्देशो न पुन र्लप्स्यते त्वया।

XV तद्विक्रेतारो ये वणिजस्तया धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भयाद् दूरे तिष्ठनतो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति
XVI हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः सिन्दूरवर्णवासोभिश्चाच्छादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासीः,
XVII किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः समुद्रव्यवसायिनश्च सर्व्वे
XVIII दूरे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्य्याः किं तुल्यं?
XIX अपरं स्वशिरःसु मृत्तिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चोच्चैःस्वरेणेदं वदन्ति हा हा यस्या महापुर्य्या बाहुल्यधनकारणात्, सम्पत्तिः सञ्चिता सर्व्वैः सामुद्रपोतनायकैः, एकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्पूर्णोच्छिन्नतां गता।
XX हे स्वर्गवासिनः सर्व्वे पवित्राः प्रेरिताश्च हे। हे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रहर्षत। युष्माकं यत् तया सार्द्धं यो विवादः पुराभवत्। दण्डं समुचितं तस्य तस्यै व्यतरदीश्वरः॥
XXI अनन्तरम् एको बलवान् दूतो बृहत्पेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं गृहीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान्, ईदृग्बलप्रकाशेन बाबिल् महानगरी निपातयिष्यते ततस्तस्या उद्देशः पुन र्न लप्स्यते।
XXII वल्लकीवादिनां शब्दं पुन र्न श्रोष्यते त्वयि। गाथाकानाञ्च शब्दो वा वंशीतूर्य्यादिवादिनां। शिल्पकर्म्मकरः को ऽपि पुन र्न द्रक्षयते त्वयि। पेषणीप्रस्तरध्वानः पुन र्न श्रोष्यते त्वयि।
XXIII दीपस्यापि प्रभा तद्वत् पुन र्न द्रक्षयते त्वयि। न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संश्रोष्यते त्वयि। यस्मान्मुख्याः

पृथिव्या ये वणिजस्तेऽभवन् तव। यस्माच्च जातयः सर्व्वा मोहितास्तव मायया।

XXIV भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च हता भुवि। सर्व्वेषां शोणितं तेषां प्राप्तं सर्व्वं तवान्तरे॥

XIX

I ततः परं स्वर्गस्थानां महाजनताया महाशब्दो ऽयं मया श्रुतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः। तस्याभवत् परित्राणां प्रभावश्च पराक्रमः।

II विचाराज्ञाश्च तस्यैव सत्या न्याय्या भवन्ति च। या स्ववेश्याक्रियाभिश्च व्यकरोत् कृत्स्नमेदिनीं। तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा। शोणितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीतवान्॥

III पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, ब्रूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव च। तस्या दाहस्य धूमो ऽसौ दिशमूर्द्ध्वमुदेष्यति॥

IV ततः परं चतुर्व्विंशतिप्राचीनाश्चत्वारः प्राणिनश्च प्रणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्, तथास्तु परमेशश्च सर्व्वैरेव प्रशस्यतां॥

V अनन्तरं सिंहासनमध्याद् एष रवो निर्गतो, यथा, हे ईश्वरस्य दासेयास्तद्भक्ताः सकला नराः। यूयं क्षुद्रा महान्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं॥

VI ततः परं महाजनतायाः शब्द इव बहुतोयानाञ्च शब्द इव गृरुतरस्तनितानाञ्च शब्द इव शब्दो ऽयं मया श्रुतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यं राजत्वं प्राप्तवान् यतः। स परमेश्वरो ऽस्माकं यः सर्व्वशक्तिमान् प्रभुः।

VII कीर्त्तयामः स्तवं तस्य हृष्टाश्चोल्लासिता वयं। यन्मेषशावकस्यैव विवाहसमयो ऽभवत्। वाग्दत्ता चाभवत् तस्मै या कन्या सा सुसज्जिता।

VIII परिधानाय तस्यै च दत्तः शुभ्रः सुचेलकः॥

IX स सुचेलकः पवित्रलोकानां पुण्यानि। ततः स माम्
उक्तवान् त्वमिदं लिख मेषशावकस्य विवाहभोज्याय ये
निमन्त्रितास्ते धन्या इति। पुनरपि माम् अवदत्, इमानीश्वरस्य
सत्यानि वाक्यानि।

X अनन्तरं अहं तस्य चरणयोरन्तिके निपत्य तं प्रणन्तुमुद्यतः।
ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु यीशोः
साक्षयविशिष्टैस्तव भ्रातृभिस्त्वया च सहदासो ऽहं। ईश्वरमेव
प्रणम यस्माद् यीशोः साक्षयं भविष्यद्वाक्यस्य सारं।

XI अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, एकः श्वेतवर्णो ऽश्वो ऽपि
दृष्टस्तदारूढो जनो विश्वास्यः सत्यमयश्चेति नाम्ना ख्यातः स
याथार्थ्येन विचारं युद्धञ्च करोति।

XII तस्य नेत्रे ऽग्निशिखातुल्ये शिरसि च बहुकिरीटानि
विद्यन्ते तत्र तस्य नाम लिखितमस्ति तमेव विना नापरः को ऽपि
तन्नाम जानाति।

XIII स रुधिरमग्नेन परिच्छदेनाच्छादित ईश्वरवाद इति
नाम्नाभिधीयते च।

XIV अपरं स्वर्गस्थसैन्यानि श्वेताश्वारूढानि
परिहितनिर्म्मलश्वेतसूक्ष्मवस्त्राणि च भूत्वा तमनुगच्छन्ति।

XV तस्य वक्त्राद् एकस्तीक्ष्णः खड्गो निर्गच्छति
तेन खड्गेन सर्व्वजातीयास्तेनाघातितव्याः स च
लौहदण्डेन तान् चारयिष्यति सर्व्वशक्तिमत ईश्वरस्य
प्रचण्डकोपरसोत्पादकद्राक्षाकुण्डे यद्यत् तिष्ठति तत् सर्व्वं
स एव पदाभ्यां पिनष्टि।

XVI अपरं तस्य परिच्छद उरसि च राज्ञां राजा प्रभूनां
प्रभुश्चेति नाम निखितमस्ति।

XVII अनन्तरं सूर्य्ये तिष्ठन् एको दूतो मया दृष्टः, आकाशमध्य
उड्डीयमानान् सर्व्वान् पक्षिणः प्रति स उच्चैःस्वरेणेदं घोषयति,
अत्रागच्छत।

XVIII ईश्वरस्य महाभोज्ये मिलत, राज्ञां क्रव्याणि सेनापतीनां क्रव्याणि वीराणां क्रव्याण्यश्वानां तदारूढानाञ्च क्रव्याणि दासमुक्तानां क्षुद्रमहतां सर्व्वेषामेव क्रव्याणि च युष्माभि र्भक्षितव्यानि।
XIX ततः परं तेनाश्वारूढजनेन तदीयसैन्यैश्च सार्द्धं युद्धं कर्त्तुं स पशुः पृथिव्या राजानस्तेषां सैन्यानि च समागच्छन्तीति मया दृष्टं।
XX ततः स पशु र्धृतो यश्च मिथ्याभविष्यद्वक्ता तस्यान्तिके चित्रकर्म्माणि कुर्व्वन् तैरेव पश्वङ्कधारिणस्तत्प्रतिमापूजकांश्च भ्रमितवान् सो ऽपि तेन सार्द्धं धृतः। तौ च वह्निगन्धकज्वलितह्रदे जीवन्तौ निक्षिप्तौ।
XXI अवशिष्टाश्च तस्याश्वारूढस्य वक्त्रनिर्गतखड्गेन हताः, तेषां क्रव्यैश्च पक्षिणः सर्व्वे तृप्तिं गताः।

XX

I ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् एको दूतो मया दृष्टस्तस्य करे रमातलस्य कुञ्जिका महाशृङ्खलञ्चैकं तिष्ठतः।
II अपरं नागो ऽर्थतः यो वृद्धः सर्पो ऽपवादकः शयतानश्चास्ति तमेव धृत्वा वर्षसहस्रं यावद् बद्धवान्।
III अपरं रसातले तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्ध्वा मुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसहस्रं यावत् सम्पूर्णं न भवेत् तावद् भिन्नजातीयास्तेन पुन र्न भ्रमितव्याः। ततः परम् अल्पकालार्थं तस्य मोचनेन भवितव्यं।
IV अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् तेभ्यो विचारभारो ऽदीयत; अनन्तरं यीशोः साक्षयस्य कारणाद् ईश्वरवाक्यस्य कारणाच्च येषां शिरश्छेदनं कृतं पशोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा यै र्न कृता भाले करे वा कलङ्को ऽपि न धृतस्तेषाम् आत्मानो ऽपि मया दृष्टाः,

ते प्राप्तजीवनास्तद्वर्षसहस्रं यावत् ख्रीष्टेन सार्द्धं
राजत्वमकुर्व्वन्।

V किन्त्ववशिष्टा मृतजनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्तेः पूर्व्वं
जीवनं न प्रापन्।

VI एषा प्रथमोत्थितिः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरंशी
स धन्यः पवित्रश्च। तेषु द्वितीयमृत्योः को ऽप्यधिकारो नास्ति
त ईश्वरस्य ख्रीष्टस्य च याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत्
तेन सह राजत्वं करिष्यन्ति च।

VII वर्षसहस्रे समाप्ते शयतानः स्वकारातो मोक्षयते।

VIII ततः स पृथिव्याश्चतुर्दिक्षु स्थितान् सर्व्वजातीयान्
विशेषतो जूजाख्यान् माजूजाख्यांश्च सामुद्रसिकतावद्
बहुसंख्यकान् जनान् भ्रमयित्वा युद्धार्थं संग्रहीतुं निर्गमिष्यति।

IX ततस्ते मेदिन्याः प्रस्थेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं
प्रियतमां नगरीञ्च वेष्टितवन्तः किन्त्वीश्वरेण निक्षिप्तो
ऽग्निराकाशात् पतित्वा तान् खादितवान्।

X तेषां भ्रमयिता च शयतानो वह्निगन्धकयो र्ह्रदे ऽर्थतः
पशु र्मिथ्याभविष्यद्वादी च यत्र तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः,
तत्रानन्तकालं यावत् ते दिवानिशं यातनां भोक्षयन्ते।

XI ततः शुक्लम् एकं महासिंहासनं मया दृष्टं तदुपविष्टो ऽपि
दृष्टस्तस्य वदनान्तिकाद् भूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताभ्यां
स्थानं न लब्धं।

XII अपरं क्षुद्रा महान्तश्च सर्व्वे मृता मया दृष्टाः,
ते सिंहासनस्यान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थाश्च व्यस्तीर्य्यन्त
जीवनपुस्तकाख्यम् अपरम् एकं पुस्तकमपि विस्तीर्णं।
तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिखितं तस्मात् मृतानाम् एकैकस्य
स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIII तदानीं समुद्रेण स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः,
मृत्युपरलोकाभ्यामपि स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः,
तेषाञ्चैकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।
XIV अपरं मृत्युपरलोकौ वह्निह्रदे निक्षिप्तौ, एष एव
द्वितीयो मृत्युः।
XV यस्य कस्यचित् नाम जीवनपुस्तके लिखितं नाविद्यत स
एव तस्मिन् वह्निह्रदे न्यक्षिप्यत।

XXI

I अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी च मया
दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी च लोपं गते
समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्यते।
II अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना
यिरूशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव
सुसज्जितासीत्।
III अनन्तरं स्वर्गाद् एष महारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः
सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते च तस्य
प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं
स्थास्यति।
IV तेषां नेत्रेभ्यश्चाश्रूणि सर्व्वाणीश्वरेण प्रमार्क्ष्यन्ते
मृत्युरपि पुन र्न भविष्यति शोकविलापक्लेशा अपि पुन र्न
भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि सर्व्वाणि व्यतीतिनि।
V अपरं सिंहासनोपविष्टो जनोऽवदत् पश्याहं सर्व्वाणि
नूतनीकरोमि। पुनरवदत् लिख यत इमानि वाक्यानि सत्यानि
विश्वास्यानि च सन्ति।
VI पन र्माम् अवदत् समाप्तं, अहं कः क्षश्च, अहम्
आदिरन्तश्च यः पिपासति तस्मा अहं जीवनदायिप्रस्रवणस्य
तोयं विनामूल्यं दास्यामि।

VII यो जयति स सर्व्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अहञ्च
तस्येश्वरो भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति।
VIII किन्तु भीतानाम् अविश्वासिनां घृण्यानां
नरहन्तृणां वेश्यागामिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्व्वेषाम्
अनृतवादिनाञ्चांशो वह्निगन्धकज्वलितह्रदे भविष्यति, एष
एव द्वितीयो मृत्युः।
IX अनन्तरं शेषसप्तदण्डैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां
सप्तदूतानां करेष्वासन् तेषामेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्,
आगच्छाहं तां कन्याम् अर्थतो मेषशावकस्य भाविभार्य्यां त्वां
दर्शयामि।
X ततः स आत्माविष्टं माम् अत्युच्चं महापर्व्वतमेंक
नीत्वेश्वरस्य सन्निधितः स्वर्गाद् अवरोहन्तीं यिरूशालमाख्यां
पवित्रां नगरीं दर्शितवान्।
XI सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो महार्घरत्नवद्
अर्थतः सूर्य्यकान्तमणितेजस्तुल्यं।
XII तस्याः प्राचीरं बृहद् उच्चञ्च तत्र द्वादश गोपुराणि
सन्ति तद्गोपुरोपरि द्वादश स्वर्गदूता विद्यन्ते तत्र च द्वादश
नामान्यर्थत इस्रायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिखितानि।
XIII पूर्व्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि
दक्षिणदिषि त्रीणि गोपुराणि पश्चीमदिशि च त्रीणि गोपुराणि
सन्ति।
XIV नगर्य्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि सन्ति तत्र
मेषाशावाकस्य द्वादशप्रेरितानां द्वादश नामानि लिखितानि।
XV अनरं नगर्य्यास्तदीयगोपुराणां तत्प्राचीरस्य च मापनार्थं
मया सम्भाषमाणस्य दूतस्य करे स्वर्णमय एकः परिमाणदण्ड
आसीत्।
XVI नगर्य्या आकृतिश्चतुरस्रा तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समे। ततः
परं स तेग परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमितवान् तस्याः परिमाणं
द्वादशसहस्रनल्वाः। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्चत्वञ्च समानानि।

XVII अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान्
तस्य मानवास्यार्थतो दूतस्य परिमाणानुसारतस्तत्
चतुश्चत्वारिंशदधिकाशतहस्तपरिमितं ।
XVIII तस्य प्राचीरस्य निर्म्मितिः सूर्य्यकान्तमणिभि र्नगरी च
निर्म्मलकाचतुल्येन शुद्धसुवर्णेन निर्म्मिता।
XIX नगर्य्याः प्राचीरस्य मूलानि च सर्व्वविधमहार्घमणिभि
र्भूषितानि। तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्य्यकान्तस्य, द्वितीयं
नीलस्य, तृतीयं ताम्रमणेः, चतुर्थं मरकतस्य,
XX पञ्चमं वैदूर्य्यस्य, षष्ठं शोणरत्नस्य, सप्तमं
चन्द्रकान्तस्य,अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं
लशूनीयस्य, एकादशं षेरोजस्य, द्वादशं मर्टीष्मणेश्चास्ति।
XXI द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्ताभि र्निर्म्मितानि, एकैकं
गोपुरम् एकैकया मुक्तया कृतं नगर्य्या महामार्गश्चाच्छकाचवत्
निर्म्मलसुवर्णेन निर्म्मितं।
XXII तस्या अन्तर एकमपि मन्दिरं मया न दृष्टं सतः
सर्व्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेषशावकश्च स्वयं तस्य
मन्दिरं।
XXIII तस्यै नगर्य्यै दीप्तिदानार्थं सूर्य्याचन्द्रमसोः प्रयोजनं
नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयति मेषशावकश्च तस्या
ज्योतिरस्ति।
XXIV परित्राणप्राप्तलोकनिवहाश्च तस्या आलोके
गमनागमने कुर्व्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं
गौरवञ्च तन्मध्यम् आनयन्ति।
XXV तस्या द्वाराणि दिवा कदापि न रोत्स्यन्ते निशापि तत्र न
भविष्यति।
XXVI सर्व्वजातीनां गौरवप्रतापौ तन्मध्यम् आनेष्येते।
XXVII परन्त्वपवित्रं घृण्यकृद् अनृतकृद् वा किमपि तन्मध्यं न
प्रवेक्षयति मेषशावकस्य जीवनपुस्तके येषां नामानि लिखितानि
केवलं त एव प्रवेक्षयन्ति।

XXII

I अनन्तरं स स्फटिकवत् निर्म्मलम् अमृततोयस्य स्रोतो माम्
अउर्शयत् तद् ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनात् निर्गच्छति।
II नगर्य्या मार्गमध्ये तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते
तेषां द्वादशफलानि भवन्ति, एकैको वृक्षः प्रतिमासं स्वफलं
फलति तद्वृक्षपत्राणि चान्यजातीयानाम् आरोग्यजनकानि।
III अपरं किमपि शापग्रस्तं पुन र्न भविष्यति तस्या मध्य
ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्च तं
सेविष्यन्ते।
IV तस्य वदनदर्शनं प्राप्स्यन्ति भालेषु च तस्य नाम लिखितं
भविष्यति।
V तदानीं रात्रिः पुन र्न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान्
दीपयिष्यति ते चानन्तकालं यावद् राजत्वं करिष्यन्ते।
VI अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि
सत्यानि च, अचिराद् यै र्भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं
पवित्रभविष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्।
VII पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, एतद्ग्रन्थस्य भविष्यद्वाक्यानि
यः पालयति स एव धन्यः।
VIII योहनहम् एतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा
दृष्ट्वा च तद्दर्शकदूतस्य प्रणामार्थं तच्चरणयोरन्तिके ऽपतं।
IX ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कुरु, त्वया
तव भ्रातृभि र्भविष्यद्वादिभिरेतद्ग्रन्थस्थवाक्यपालनकारिभिश्च
सहदासो ऽहं। त्वम् ईश्वरं प्रणम।
X स पुन र्माम् अवदत्, एतद्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि त्वया न
मुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्त्ती।
XI अधर्म्माचार इतः परमप्यधर्म्मम् आचरतु, अमेध्याचार इतः
परमप्यमेध्यम् आचरतु धर्म्माचार इतः परमपि धर्म्मम् आचरतु
पवित्राचारश्चेतः परमपि पवित्रम् आचरतु।

XII पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, एकैकस्मै
स्वक्रियानुयायिफलदानार्थं मद्दातव्यफलं मम समवर्त्ति।
XIII अहं कः क्षश्च प्रथमः शेषश्चादिरन्तश्च।
XIV अमुतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारै र्नगरप्रवेशार्थञ्च ये
तस्याज्ञाः पालयन्ति त एव धन्याः।
XV कुक्कुरै र्मायाविभिः पुङ्गामिभि र्नरहन्तृभि र्देवार्च्चकैः
सर्व्वैरनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च बहिः स्थातव्यं।
XVI मण्डलीषु युष्मभ्यमेतेषां साक्षयदानार्थं यीशुरहं
स्वदूतं प्रेषितवान्, अहमेव दायूदो मूलं वंशश्च, अहं
तेजोमयप्रभातीयतारास्वरूपः।
XVII आत्मा कन्या च कथयतः, त्वयागम्यतां।श्रोतापि वदतु,
आगम्यतामिति। यश्च तृषार्त्तः स आगच्छतु यश्चेच्छति स
विना मूल्यं जीवनदायि जलं गृह्लातु।
XVIII यः कश्चिद् एतद्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि शृणोति
तस्मा अहं साक्षयमिदं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु
योजयति तर्हीश्वरोग्रन्थेऽस्मिन् लिखितान् दण्डान् तस्मिन्नेव
योजयिष्यति।
XIX यदि च कश्चिद् एतद्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्येभ्यः
किमप्यपहरति तर्हीश्वरो ग्रन्थे ऽस्मिन् लिखितात् जीवनवृक्षात्
पवित्रनगराच्च तस्यांशमपहरिष्यति।
XX एतत् साक्षयं यो ददाति स एव वक्ति सत्यम् अहं तूर्णम्
आगच्छामि।तथास्तु।प्रभो यीशो, आगम्यतां भवता।
XXI अस्माकं प्रभो र्यीशुख्रीष्टस्यानुग्रहः सर्व्वेषु युष्मासु
वर्त्ततां।आमेन्।

Sanskrit Bible (NT) in Devanagari Script (सत्यवेदः।)

New Testament in Sanskrit Language; printed in Devanagari Script

copyright © 2018 SanskritBible.in

Language: Sanskrit

Contributor: SanskritBible.in

Thank you for your interest in Sanskrit Bible.
Sanskrit Bible (NT) is freely available in 22 different scripts of your choice. This edition is in Devanagari script and is based on the Sanskrit translation of the Holy Bible published by Calcutta Baptist Missionaries in 1851. Please visit SanskritBible.in to learn more about Sanskrit Bible and to download various free Christian literature.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.
You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.
- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.
- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2020-01-01

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 29 Jan 2022
b86351f0-254a-576d-aa84-ea19df4455cb